

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 94

číslo: 1

5. ledna 2014

Cena: 8 Kč

Milí čtenáři, rok se opět s rokem sešel a nyní společně stojíme na prahu toho dalšího, který nám Bůh nadělil. Snad bude stejně dobrý, jako ten loňský, snad ještě lepší. Každý z nás už jistě uplynulý rok ve svém nitru zhodnotil a každý z nás už také své nesplněné naděje a sny vložil do toho nového. Čeká nás v něm všechny spousta práce, ale také, a na to nesmíme zapomínat, radosti a Božího požehnání. Neboť Bůh jde s námi po všech cestách, které nám ukládá, ať už jsou snadné, nebo trnité. Bylo tomu tak v letech minulých a bude i v tom roce nastalém.

My bychom vám do něj, milí čtenáři, rádi popřáli hodně zdraví, štěstí, Božího požehnání a osobní spokojenosti.

Těšíme se, že se spolu budeme týden co týden setkávat na stránkách našeho listu.

Vaše redakce

UVAŽOVÁNÍ NAD BIBLICKÝM VERŠEM PRO ROK 2014

Sestry a bratři,

začíná nový rok 2014. Prožili jsme předcházející rok jako rok volební ve společnosti i v církvi. Byl spojen s cyrilometodějským výročím, které nás odkazuje k duchovním kořenům naší společné křesťanské víry. Čekají na nás v tomto roce mnohé úkoly a nesnadné požadavky. Budeme si letos připomínat 600. výročí znovuzavedení kalicha - přijímání pod obojí způsobou v české reformaci. „Rok eucharistie“ je pro nás příležitostí k uvědomování si jedinečného daru svátosti večeře Páně. Přibližuje se též Husovo jubileum, které bude o rok později a které je třeba dostatečně připravit.

Spolu s vámi se zamyslím nad biblickým veršem roku 2014, který byl vybrán podle Hesel Jednoty bratrské. Je ze Starého zákona z Knihy žalmů. Tento verš zní: „Mně však v Boží blízkosti je dobře“ (Ž 73,28). Verš se nachází v samém závěru žalmu 73. Celý tento žalm obsahuje cennou zkušenost životního příběhu věřícího člověka, který v určité chvíli zaváhal. Dokonce říká: „Málem jsem sešel z cesty“ (v. 2). Až příliš se totiž díval na druhé lidi, kteří si na první pohled žijí úspěšně, pohodlně a bezstarostně. Ačkoliv jsou svým smýšlením a jednáním vzdáleni Bohu, přesto se jim v životě velmi dobře daří. Projevují se výsměchem, povýšenými řečmi (v. 8), a přitom se rozšiřuje jejich zisk a jmění (v. 12). Žalmista si klade v tuto chvíli otázky, proč tomu tak je. Tito lidé si jdou svou cestou, a přitom se jim daří zjevně dobře. Zatímco on, který se snaží žít v souladu s Božími pravidly a podle svého nejlepšího svědomí, prožívá jen těžkosti a zkoušky (v. 14). Váhá, přemýšlí o tom všem a jeví se mu to jako velmi nesnadné k pochopení (v. 16).

V osobním příběhu obsaženém v žalmu však nastává zlom. „Teprv, když jsem vešel do svatyně Boží, pochopil jsem...“

Až když vešel do chrámu, když vše začal vidět v perspektivě před Boží spravedlivou autoritou, mnohé začal chápat. Uvědomil si, že ti, kteří se nedrží Boha a jeho slova, i přes dočasný úspěch, nejdou cestou k životu. Poznal a prožil to, co v závěru žalmu vyjádřil svým vyznáním: „Mně však v Boží blízkosti je dobře.“ A v překladu Viktora Fischela tento verš zní: „Já jsem se však k Bohu přivínil a dobře je mi.“

Verš na rok 2014 je velkým pozváním do Boží blízkosti. Bůh nám nabízí svou blízkost v Ježíši Kristu, který je zdrojem pravého životního dobra (Žd 9,11). Tam, kde je blízko Bůh, tam je lidem dobře, tam se cítí dobře a jsou prostoupeni dobrem. A o to především jde, abychom se my a mnozí lidé cítili dobře právě v církvi, která má být „Boží svatyní“, „Božím chrámem“. V novém roce přijdou mnohá náročná rozhodování, otázky, váhání, jako to již prožíval žalmista. On však mohl rozpoznat a zakusit v osobním vztahu k Bohu právě dobro. Vyznal: „Mně však v Boží blízkosti je dobře.“

Verš roku 2014 je pozváním k životu před Boží tváří. Kéž i my dokážeme žít v Boží blízkosti! Kéž i my můžeme v jeho posilující přítomnosti nést všechny úkoly, obtíže a nároky života, překonávat tak i své pohybnosti a zkoušky víry. Kéž se můžeme radovat před Hospodinem (Dt 16,11) a vděčně přijímat čas nového roku 2014.

S přáním mnohého Božího požehnání a stálé blízkosti Kristovy lásky

**Tomáš Butta
patriarcha**

Duccio di Buoninsegna: Zjevení Krista při večeři Páně (1308-1311), oltářní panel sienského dómu. Zdroj Wikipedie.

ROK VEČEŘE PÁNĚ

Brněnská diecéze vyhlásila nový liturgický rok Rokem večeře Páně. V říjnu 2014 uplyne 600 let od chvíle, co na intervenci Mistra Jakoubka ze Stříbra kněz Jan z Hradce začal podávat celému shromážděnému lidu večeři Páně „sub utraque specie“, tzn. pod obojí způsobou. Lidově řečeno „pod obojím“.

Stalo se to v pražském chrámu sv. Martina ve zdi na Starém Městě.

Jakoubek ze Stříbra tím navázal na starobylost praxi všech křesťanů od počátku, kterou východní církve nikdy nepřerušily, jen římská církev začala ve středověku kalich laikům upírat. Utraktivisté (stoupenci kalicha) tím nadřadili Bibli nad papežskou autoritu a naplnili slova našeho Pána v tak zásadní otázce, jakou je svátost eucharistie:

„Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ J 6,53n

Samotný Mistr Jan Hus, který byl v tom čase vězněn v Kostnici, přijímání z kalicha schválil v několika svých listech (např. panu Janovi

z Chlumu ze 4. ledna 1415 nebo panu Václavovi z Dubé kolem 20. června 1415). Dokonce napsal na podporu přijímání pod obojí spis „O krvi Kristově“. Jeho postoj je však reflektován i na mnoha jiných místech, dodnes zpíváme v jeho písni Jezu Kriste, šedry kněže: „Dals krev z těla vycediti, dáváš v užitku ji pít, takto chtě nás obživiti, z své milosti.“

Zavedení kalicha se vzápětí stalo nosnou ideou a programovou tezí širokého husitského hnutí. Bylo zakotveno ve Čtyřech pražských artikulech jako druhý bod: „**Aby velebná svátost těla a krve Pána našeho Ježíše Krista pod obojí způsobou chleba a vína všem věrným křesťanům, ...svobodně byla podávána.**“

Jakoubek ze Stříbra toto téma často rozvíjel ve svých homiliích; vzpomeňme aspoň jeho Výklad na Zjevení sv. Jana (Praha 1933). Stejně tak utrakvistický arcibiskup Jan Rokycana ve svém nejznámějším díle Postila (Týnská kázání z let 1456-1457) obhájuje přijímání těla a krve našeho Pána jako nedílnou praxi každého křesťana.

Osobně vnímám Rok večeře Páně jako velký dar a milost od Hospodina. Věřím, že nám pomůže prohloubit vztah ke Kristu a k celé svátosti eucharistie, ve které se nám Pán odevzdává. „Eucharistie“ je nejstarší křesťanský název pro večeři Páně a v řečtině znamená „díkůvzdání“.

První křesťané při přijímání chleba a vína jako těla a krve Kristovy děkovali za oběť, kterou Pán pro nás a pro celé lidstvo podstoupil. Važme si této nadpozemské milosti, kterou nám Bůh dává.

I když věrouka ČČSH připouští víceřeznou interpretaci (viz Základy víry, ÚR ČČSH 1975, s. 114, proti tomu s. 9), nebojme se vyznávat tradiční biblickou víru, víru apoštolů a našich otců: Konstantina a Metoděje, Jana Milíče, Jana Husa, Jeronýma Pražského, Jakoubka ze Stříbra a celé utrakvistické církve, že Pán Ježíš je v chlebu a vínu plně přítomen, že v eucharistii přijímáme jeho tělo a krev.

Děkujeme Bohu za tento nekonečný dar, neboť většího daru a vyšší oběti v celém vesmíru nenajdeme.

Děkujeme ti, Pane, náš Spasiteli a Vykupiteli!

**Juraj Jordán Dovala,
biskup**

Kostel sv. Martina ve zdi na Starém městě pražském, kde začala být před téměř 600 lety svátost večeře Páně vysluhována „pod obojím“

Druhý příchod Ježíše Krista

Každý rok si připomínáme napříč všemi křesťanskými církvemi příchod na svět jednoho malého, bezbranného miminka, které nosilo jméno Ježíš z Nazareta. Již dva tisíce let nám stojí za to o tomto člověku a jeho díle přemýšlet, hovořit, vyučovat a následovat ho. Jeho poselství mluví k srdci mnohých z nás a je vlastně velmi prosté, nikoliv však jednoduché co se týče jeho každodenního naplňování.

Kdo studoval Bibli, nemohl si nevšimnout, že prvním příchodem Krista na Zemi nic nekončí, ba právě naopak, vše teprve začíná. Ježíš nám totiž v evangeliích dává mnohé úkoly, které je třeba plnit až do Jeho druhého příchodu a ostatní pisatelé Písma k tomu vlastně ještě mnohé a mnohé výzvy a apely dodávají. A co z toho tedy jednoznačně vyplývá? Pravý služebník živého Boha nemá a nesmí být pasivní. Samotný Stvořitel veškerého jsoucna nás osobně pověřil zejména osobou svého Syna řadou mnohdy nelehkých úkolů, ale zaslíbení, které nám za to dal, je nepopsatelně krásnější než potíže, které nás mohou, a věřte mi, že budou, na cestě za evangeliem potkávat. A teď k názvu mého článku – „Druhý příchod Ježíše Krista“.

Domnívám se, že toto téma je ve většině českých církví opomíjeno. Kolikrát jsme o tomto tématu slyšeli hlouběji hovořit kazatele při bohoslužbě či biblické hodině, popřípadě kolik fundovaných pojednání či zamyšlení jsme měli možnost číst? Já osobně musím říct, že kdybych se nerozhlížel po textech či kázáních většinou z letničního křesťanského prostředí, prakticky bych se o tomto tématu nic moc nedozvěděl. Přitom druhý příchod Ježíše Krista je jedním ze základních pilířů křesťanské víry. Abych však byl objektivní, na jednu stranu chápu jistou rezervovanost našich duchovních a teologů, protože si můžeme vzpomenout například na rok 2012, kdy americký kazatel jménem Herold Camping hned dvakrát předpověděl „přesné“ datum druhého příchodu Ježíše a byl to dvakrát veliký malér. Lidé rozprodali svůj majetek, plně a s naprostou upřímností se věnovali zvěstování příchodu Krista, a když se v určená data nic nestalo, nemálo z nich skončilo v péči psychologů, psychiatrů a sociálních pracovníků. A podobných nenaplněných případů/příchodů najdeme v celé historii křesťanství značné množství. Z toho plyne jasné ponaučení – neodhadovat přesná data, což je mimochodem i jasně psáno v Písmu. Nicméně na druhou stranu nám jsou také dána jistá znamení, která budou druhému příchodu Pána předcházet a která se budou postupně naplňovat ve stále hutnější intenzitě. Zde jsme Písmem vybízení k tomu, abychom byli ostražití. Takže je třeba hledat jistý konsenzus a nebyt ani přehnaně „vypočítaví“, ale zároveň nebyt ani neteční k biblickým znamením, která nám byla dána jak samotným Pánem Ježíšem, tak apoštolem Pavlem, dále například pisatelem knihy Zjevení a nebo třeba ze Starého zákona autorem knihy Daniel.

Proto se domnívám, že bychom se v církvi o tomto tématu měli bavit, měli bychom jej vykládat. Měli bychom si připomínat, že podruhé již Ježíš nepřijde jako to malé, bezbranné děťátko, ale jako svrchovaný Pán a Král, aby nastolil věk své spravedlivé vlády. A. T.

Z kazatelského plánu

První neděle po Vánocích

Pastýři tam spěchali a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jesli LUKÁŠ 2,16

První čtení z Písma: Izajáš 63,7-9

Tužby vánoční:

2. Aby láska Kristova, která nebe se zemí spojila, nás v jedinou rodinu dětí Božích sjednotila, modleme se k Hospodinu.
3. Aby chudoba betlémských jesli v nás účinný soucit s lidským utrpením a nouzí probouzela, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma:

Bože všemohoucí, tys vše podivuhodně stvořil a ještě podivuhodněji obnovil důstojnost lidské přirozenosti. Dej, ať smíme sdílet božský život tvého Syna, jenž se ponižil, aby sdílel naše lidství. Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Židům 2,10-18

Evangelium: Matouš 2,13-23

Verš k obětování: Izajáš 19,21

Verš k požehnání: Matouš 2,15

Modlitba k požehnání:

Bože všemohoucí, dej, ať stále následujeme příkladu Ježíšovy rodiny ve víře, lásce a naději, abychom po ukončení našeho pozemského putování byli přijati do věčných příbytků! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 212, 213, 218, 223, 318, 210

CO KDYBY...

„Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu.“ (Ga 4,4)

Před několika lety vydala skupina vědců knihu pod názvem Kdyby... aneb přepsané dějiny. Některá z diskutovaných kdyby byla tato:

Co kdyby Napoleon nevyhrál bitvu u Slavkova? Co kdyby Turci ovládli ve středověku celou Evropu? Co kdyby Kryštof Kolumbus neobjevil Ameriku? Co kdyby Oswald při atentátu na J. F. Kennedyho minul? Co kdyby Adolf Hitler vyhrál druhou světovou válku?

Tento pokus o rekonstrukci světových dějin pomocí různých kdyby byl samozřejmě pouze hříčkou historiků. Zkusme však na okamžik podobný přístup uplatnit v případě nejdůležitější události dějin lidstva - narození Ježíše Krista.

Kristovo narození bylo předpovězeno stovky let dopředu prorokem Micheášem. To největší – a zároveň v naší představivosti troufalé – KDYBY by asi znělo: „Co by se stalo, kdyby se Ježíš podle prorocktví nenarodil?“

Nad takovým kdyby zůstává skutečně rozum stát. Je to, jako kdybychom si představili život bez východu slunce nebo bez modré oblohy.

Přesto bychom o takové teoretické možnosti měli alespoň uvažovat, obzvláště o Vánocích - vždyt' dnešní konzumní svět pravý smysl Vánoc, tedy narození Spasitele, zcela vytlačil. Jak by asi vypadal náš svět bez Krista? Jak by se změnila naše dějiny? V čem by byl jiný váš osobní život? Děkujeme Bohu, že v historii neexistují žádná kdyby.

Musím mít Spasitele, ve zlém leží celá zem, nemá klidu, nemá blaha, jež já v Kristu našel jsem.

Svět bez Krista by byl svět bez naděje.

Zdroj: internet

Útěk do Egypta. Malba Giotto di Bondone (1304–06, Kaple Scrovegni, Padova, Itálie) Zdroj: Wikipedie

Nad Písmem

RADOST - PO VÁNOCÍCH

Jan 1,10-18

Vyšuměly novoroční bublinky, a možná už i naše novoroční předsevzetí. Zas je tu čas všedních starostí. O ty, kdo s námi žijí. Starost o každodenní provoz domácnosti. Starost o práci, anebo starost, že práci nemáme. Znáte tu o chlápko, co padal z třicátého patra, a v každém patře slyšeli, jak říká: ještě je to dobrý?

Ale teď si představte: je tu neděle a my máme ohromnou výsadu, že jsme spolu a pod Božím Slovem. Nevylepšujeme něco v garáži ani neuklízíme ve sklepě, slyšíme proroka Jeremiáše: Radujte se a jásejte, Hospodin spasil svůj lid, bude jej střežit jako pastýř své stádo. To je naše vánoční naděje, a tu nenecháme, aby jen tak snadno vyšuměla. I naše všední dny mohou mít nevšední pozadí. V Bohu je přece opravdu mají a my se scházíme, abychom je spolu oslavili. A protože Kristus, tak, jak nám slíbil, je při tom s námi, pomáhá nám vidět každý den správnou optikou: jako nový Boží zázrak.

Zázrak našeho života, za který vděčíme Stvořiteli, pokračuje z Boží vůle v novém kalendářním roce. Chvalozpěv dnešního epištolního čtení, to je báseň o našem stvoření k oslavě nebeského Otce. Slyšíme, že nás předurčil v Kristu k Božím synovství, nás, s naší svobodou rozhodovat se podle vlastního rozumu a vůle. Autor dnešní epištoly především praví, že to, co je rozhodující pro každého z nás, se událo v Kristu.

A také, jak to promění životy těm, kdo v Krista věří. „V něm jsme byli vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost, kterou nás zahrnul...“

Dnes žijeme v individualistickém světě. Ve škole, v zaměstnání, ale i ve volném čase jde zhusta především o to, jak já, jedinec, individualita, dokážu uplatnit a prosadit právě své individuální schopnosti. Každý sám bojuje a každý sám se bojí, zda bude zítra stačit. Autor listu Efeským seděl ve vězení. Byl uvězněn proto, že v jisté době našel něco, co lze označit za klíč k jeho životu. Klíč, který spojuje velké

věci s malými – to, co bylo, s tím, co přichází. Osvobozující náhled na svůj život a na svět. A zároveň nová a osvobozující zkušenost s Bohem, o které musí promluvit. Člověk sedí ve vězení, a přesto velebí Boha, že ho Bůh osvobodil. Skutečnost jeho zkušenosti a skutečnost jeho víry jsou dvě odlišné věci. Ve všem, co je, a ve všem, co člověk může zkusit, jako vězení a smrt, působí Bůh svým požehnáním.

V Kristu je všechno spojeno a osvobozeno, v něm všechno přebolí, co teď člověka trápí – všechno, co je na nebi i na zemi.

Rudolf Göbel

Svatý, Hospodine, přiznáváme před tebou svou nestálost a malověrnost. Jenom proto, že jsme láskou spojeni s Ježíšem Kristem, troufáme si k tobě i my volat: Náš Otče. Prosíme tě, abys naše dny naplnil svým milosrdenstvím a svojí láskou. Děkujeme ti, že k nám přicházíš ve svém nejmilejším Synu a že nám v něm dáváš svou spásu. Chválíme tě za tvou trpělivost se svými často tak neposlušnými dětmi. Zvláště dnes, v první neděli nového roku, prosíme za naši církev, za všechny křesťany, za náš národ, za naši vlast a za všechny, kdo v ní žijí, za náš svět a za všechny lidi dobré vůle: Pane, smiluj se!

DUCHOVNÍ OBNOVA V RUDĚ

Na začátku adventu se uskutečnilo v Železné Rudě v penzionu Husita setkání, ze kterého měl Pán Ježíš jistě radost. Duchovní obnova. Po několika duchovních obnovách v Mirovicích jsme se sešli na Šumavě. Co si pod tím lze představit? Tiché, klidné rozjímání umocněné adventním časem. Bratr biskup Filip Štojdil připravil několik témat. „Pane, dej mi poznat sám sebe takového, jaký skutečně jsem.“ To bylo ústředním mottem celého setkání. Někdo nad tématem rozjímal v tichu přírody, někdo v penzionu, nebo vystřídal obě možnosti. Ale to není podstatné. Hlavní je, že se tady sešli lidé, kteří našli společnou řeč a jejichž myšlení a srdce směřují k Bohu. Při bohoslužbách, které střídavě celebroidali bratři Filip a Tomáš, jsme všichni cítili jedno: sounáležitost s Pánem. A na závěr mi dovoluete malé soukromé vyzná-

ní. Pro mne je velmi cenné, že jsem se naučil a pochopil při tomto setkání slova: „Každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu“ (Jk 1, 19b).

**Bratr Slávek Felcman
z Mirovic**

ŽIVOT PSANÝ NA KOLENOU

(Osudy statečného faráře Miloň Zemen - dokončení z minulého čísla)

Do západočeských lázní byl Miloň Zemen jako farář a učitel československého náboženství jmenován od 1. července 1953. Až do vynuceného přeložení v roce 1959 se zde bratru farářů za vydatné pomoci duchovní J. Kubíkové a později kazatelky J. Jizbové dařilo udržet na několika školách výuku náboženství. V boji s ateistickým režimem „o duši dítěte“, kdy se zákonem č. 31/1953 Sb. stala výuka náboženství nepovinným a neklasifikovaným předmětem, k jehož výuce bylo třeba se individuálně přihlásit, se pastorační práce začala přesouvat na půdu sborů. Vedení besídek se věnovala manželka Marta, která v roce 1951 absolvovala kurz pro učitele Nedělních škol. Děti ve zvýšené míře navštěvovaly i nedělní bohoslužby, kterých se v Karlových Varech ještě v roce 1959 účastnilo průměrně 108 věřících. Samozřejmostí bylo konání biblických hodin, modlitebních večerů, pastoračních návštěv. V okrsku Miloň Zemen úzce spolupracoval zejména s podbořanským farářem Františkem Kostkou a žlutickým Jiřím Bauerem. Byli si lidsky i teologicky blízko a potřebovali se navzájem sdílet, vytvořili duchovní jednotu, která je nesla. Iniciovali konání okrskových besed pro věřící, pro které začali připravovat program. Zároveň cítili, že teologická práce v okrscích a diecézi pokulhává a je na nízké úrovni. Několikrát se společně sešli a dali vzniknout myšlenku teologických seminářů, které se pak v letech 1957-1959 konaly v Chebu a Plzni. Za jeden z plodů těchto setkání, kterých se jako přednášející účastnili profesori Husovy fakulty (triumvirát Trtík, Mánek, Ruttle), můžeme považovat vznik teologického poradního sboru. Teologická práce nejednou začala rozkvétat, teologický poradní sbor se za předsednictví biskupa pravidelně scházel a nakonec byl zřízen ve všech diecézích.

K 1. září 1959 byl bratr farář z nařízení církevního tajemníka přeložen do

Českého Krumlova, kde sloužil až do konce svého pozemského života. Vedle Krumlova od roku 1979 administroval ještě Kaplici a Křemž. V městě prodchnutém historií konal bohoslužby až do roku 1969.

Už v Karlových Varech dbal bratr farář na utváření živého ekumenického společenství. Na tento rozměr své služby navázal rovněž v Krumlově, když se pravidelně účastnil pátečních modlitebních setkání na římskokatolické faře. V březnu 1982 byl prostřednictvím dekretu Quidam episcopi vydán zákaz účasti kněží v hnutích sledujících politické cíle, který se vztahoval rovněž na Sdružení katolických duchovních Pacem in terris. Představitelé režimu tehdy zaútočili na P. Emila Soukupa, že inicioval odchod většiny římskokatolických kněží z tohoto prorožimního sdružení, za což měl být exemplárně potrestán. Dále cituji z jeho dopisu: „Tehdy se mě pan farář Miloň Zemen zastal, což od něho tehdy vyžadovalo odvahy. Naráželo se na to, že my, kněží katolické církve, máme svého představeného mimo území republiky. A za této situace přišel k (proti)církevnímu tajemníkovi pan farář Zemen, jemuž si tajemník stěžoval, jaké my, katolíci kněží, to máme zlé, když máme nejvyššího představeného mimo republiku ve Vatikánu, zatímco nejvyšší představitel Církve československé (husitské) je v Praze, takže oni se nemusí bát obdobných zákroků. Načež mu pan farář Zemen odpověděl: „Pane tajemníku, vy se mýlíte, my máme nejvyšší hlavu církve také mimo republiku.“ Tajemník se naň s údivem podíval: „To není možné!“ „Ale ano,“ pokračoval, „nejvyšší hlavou je sám Ježíš Kristus a ten je mimo dosah naší republiky.“ Tento odvážný postoj jsem mu nikdy nemohl zapomenout...“

Je toho ještě mnoho, čím by se dal přiblížit svědecký život tohoto opravdového kněze, bratra Miloň Zemen, jehož si Pán k sobě povolal 20. ledna 1986. Dovolte poslední zmínku. Když se v druhé polovině 60. let začalo uvnitř ČCS(H) kolem osobnosti faráře V. Mikuleckého utvá-

NAŠE RECENZE

Nedávno se mi dostala do rukou knížka *Obecné modlitby a vyznání církve*. Tento počín plzeňské diecéze Církve československé husitské je bezesporu skvělou ukázkou, jak se má pracovat a co se má vydávat. Desatero Božích přikázání, Apoštolské vyznání víry, modlitba Mistra Jana Husa. To jsou některé názvy „kapitol“ této publikace. Jasnou a srozumitelnou řečí nás učí, jak chápat a rozumět víře. Srozumitelná a hezká je i grafická úprava publikace. Hned v úvodu mne zaujala věta, že: „ČCSH není dokonalou organizací lidí bez hříchu“. S velkou odvahou pojmenoval autor publikace bratr biskup Filip Štojdil jeden z úhelových kamenů dnešní, jakékoliv, církve. Trochu odbočím. V poslední době jsem měl možnost shlédnout

video, ve kterém je římsko-katolický papež František I. při obřadu „rušení“ malým chlapcem, který za ním neustále chodí a dotýká se ho. Nejenže ho Svatý otec neodežene, ale rozmlouvá s ním, i když se hodnostáři snaží chlapce odlákat, aby nenarušoval „důstojnost“ obřadu. To je jiné, než třeba „důstojné“, ale nic neříkající televizní vystupování některých představitelů církvi v různých, třeba televizních pořadech. Ale zpět k výše zmíněné publikaci. Ta rovněž nabízí vnímavému čtenáři mnoho nového. A činí tak jasnou a srozumitelnou řečí. Řada studentů vysokých škol si tuto knížku objednáva. Za povšimnutí rovněž stojí, že v ní je kladen důraz na to, že „...ČCSH nezdůrazňuje ani tak nauku/doktrínu, dogmata, jako spíše praxi/službu bližnímu,

autentický duchovní život, jenž vychází z modlitby a práce...“

Nehovoří se v ní o směřování věci církevních a těch, spjatých s politikou, jako byly v dávné minulosti např. křížácké války ...

O tom, co charakterizuje tuto nenápadnou, ale tolik potřebnou publikaci, citace ze stránky patnácté; ta ji snad nejlépe vystihuje. Sedm darů Ducha svatého, o něž je zapotřebí denně prosit: zbožnost, moudrost, síla, rozum, poznání, bázeň a rada. Sedm smrtelných hříchů, jimž je nutno denně čelit: hněv, lakomství, lenost, nestřídmost, smilstvo, pýcha a závist.

Modlitba ke Kristu, která dává velkou sílu: *Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným.* **Miroslav Felcman**

Z NÁZORŮ NAŠICH ČTENÁŘŮ

Se zájmem sleduji události tzv. „arabského jara“. Jak mnozí vědí, vše začalo v prosinci roku 2010 veřejnou sebevraždou šestadvacetiletého prodávče v Tunisku, který svým zoufalým činem protestoval proti špatným životním podmínkám a nezaměstnanosti. Tato událost odstartovala nezadržitelnou lavinu akcí a reakcí, kdy postupně docházelo k velkým vlnám protestů, nepokojů, povstání a revolucí v mnohých arabských zemích. Připomeňme si za všechny například Libyi, Bahrajn, Jordánsko, Egypt a Sýrii.

Cílem tohoto článku není hodnotit politiku a stav arabských států, ale chci poukázat na závažnou skutečnost, o které se z českých masmédií dovídáme pouze velmi kusé a filtrované informace. Do čela těchto revolucí se totiž postupně dostaly nejrůznější radikální islamistické skupiny, jejichž zájmem není osvobodit lid od diktatur, ale chtějí vytvořit islámský chalífát, tedy stát, jehož zřízení by odpovídalo fundamentálním islámským představám. Radikální islamisté neuznávají jinověrce, což se také ve výše zmíně-

ných revolucích začalo záhy po jejich počátku naplno projevovat. Orient se stal místem, kde jsou v současnosti pronásledováni, mučeni a vyhlazováni naši bratři a sestry ve víře v Ježíše Krista. A právě zde pozorují hrubé nedostatky našich médií. Sice nás informují o bojích a lidských obětech, ale zapominají dodat, KDO a PROČ jsou nejčastějšími cíli extremistů. Pro ilustraci cituji prohlášení z Velvyslanectví Syrské arabské republiky v Praze (podzim minulého roku):

„V posledních měsících se radikální ozbrojené teroristické skupiny aktivně zapojily do plánu, který je zaměřený proti křesťanům v Sýrii. Cíleně odštělují minometnými granáty denně a s hustou frekvencí domy, školy, kostely ve čtvrtích, kde bydlí syrští křesťané, obzvláště v Damašku a Aleppu. Zároveň s těmito útoky dochází k útokům na vesnice v oblasti Damašek venkov a Homs venkov, kde je převážná část občanů křesťanského vyznání. Jsou zde vykrádány a ničeny jejich domy a kostely, jak se již stalo v Maalule, Sadadu a Der Atehi. Cílem zmíně-

ho plánu je vyvolat strach mezi křesťany a donutit je k odchodu ze své vlasti a migraci v rámci širokého plánu zaměřeného na vymýcení křesťanů z Orientu.“

Podobné zprávy nemáme pouze ze Sýrie, ale za mnohé například i z Egypta, kde se členové Muslimského bratrstva mstí na křesťanech za to, že se neudrželi u moci. Otázkou tedy je, proč nejsou tyto konkrétní události jasně a zřetelně pojmenovány v médiích a komu toto záměrné mlčení vyhovuje? Když někde ve světě spadne letadlo a zemře několik desítek cestujících, několik dní nám v televizi tyto obrázky pouštějí stále dokola s četnými komentáři a diskuzemi. Když jsou denně brutálně zabijeny stovky křesťanů, nikomu to nestojí ani za zmínku?

Závěrem bych chtěl požádat všechny sourozence v Kristu, abychom opakovaně ve svých modlitbách mysleli na naše kruté pronásledované bratry a sestry v těchto zemích. Kež je Pán podpírá v jejich mučednictví, amen!

Aléš Toman

řet společenství živé víry, stal se Miloň Zemen zcela přirozeně jedním z jeho údů. Nebyla mu totiž lhostejná povrchnost, malověrnost a nezakotvenost v Kristu, proti kterým se snažil stavět opravdovou pokoru, vděčnost a poslušnost.

Na úplný závěr nechť zazní závěrečná slova ze Zemenových zamyšlení, která díky dr. Vlastimilu Zítkoví vycházela v letech 1985 a 1986 v ČZ: „Radujme se, že stále přibývá těch, kteří nemyslí jen na odměnu, doveďou se obětovat a nemyslí jen na svůj prospěch. Nejdůležitější je mít lásku. Bez lásky se naše činy nemohou líbit. Nechtějme oslňovat lidi, je snadné zahrát na citovou strunu a získat si lichocením uznání. Chtějme pro lidi, co nejvíc potřebují: milost Boží, vykoupění, spásu. Nabízejme své služby nezištně, prostě a tiše. Nestydme se být až těmi druhými, co následují či napodobí dobré.“

Díky Pane, že dáváš naší církvi takové přídavače na své stavbě!

Martin Jindra

Vzpomínka na Jiřího Wolкера

Dne 3. ledna si připomínáme rovných 90 let od smrti neobyčejně nadaného českého básníka, Jiřího Wolкера, jehož talent kvůli těžké nemoci a následně smrti ani nestačil dostatečně rozkvést. Navzdory svému brzkému skonu své jméno zapsal nesmazatelným písmem do zlatého fondu české poezie.

*Zde leží Jiří Wolker,
básník, jenž miloval svět
a pro spravedlnost jeho
šel se bít.
Dřív než moh' srdce
k boji vyťasit,
zemřel - mlád dvacet čtyři let.*

*(básníkův epitaf,
jehož byl sám autorem)*

Busta J. Wolкера na rodném domě v Prostějově

ZPRÁVY

Štědrovečerní bohoslužba
Na Štědrý den o půlnoci se v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze konala bohoslužba přenášaná Českým rozhlasem.

Sloužili jí společně pražský biskup David Tonzar a patriarcha naší církve Tomáš Butta. red

Pozvání do Nuslí

Milí přátelé, srdečně zveme na Českou mši vánoční J. J. Ryby, kterou tradičně provede v našem Husově sboru 5. ledna v 10 h umělecké sdružení SUDOP. Těšíme se na

setkání. Za náboženskou obec v Nuslích (Táborská 317 / 65)

Čestmír Holeček

Pozvánka do Olomouce

Arcibiskupské muzeum Olomouc, jediné muzeum svého druhu v ČR, připravilo pro milovníky historie (zejména církevních dějin), zajímavou výstavu o Prof. ThDr. Theodoru Kohnovi, který byl v letech 1892 - 1904 sedmým olomouckým arcibiskupem. Měl židovské předky, ale již jeho dědeček konvertoval ke katolictví a byl vynikajícím znalcem kanonického práva. Jeho osob-

nost přitahovala a dodnes přitahuje pozornost odborníků a badatelů a jeho kariéru předčasně ukončila rezignace v roce 1904. Během krátké doby, kdy stál v čele arcidiecéze se projevil jako mecenáš umění a sběratel, který obnovil arcibiskupskou rezidenci v Olomouci a Kroměříži. Sbírkou obrazů byly v neutěšeném stavu a často ležely v depozitáři či na půdě. Od roku 1895 zajistil jejich restaurování a opravenými obrazy vyzdobil letní sídlo v Kroměříži a především olomouckou arcibiskupskou rezidenci.

Na výstavě uvidí návštěvníci mnoho skvostů – například Svatováclavskou bibli z roku 1715, obraz Oplakávání Krista od Mantovana, pontifikální prsten, intronizační medaili apod.

Výstava je otevřena denně mimo pondělí do 12. ledna 2014, vstupné 50 Kč, snížené (senioři) 25 Kč platí i na vstup do Muzea moderního umění; ve středu a v neděli je vstup zdarma. Pavel Hýbl

Koncert v Lounech

Náboženská obec Louny zve na závěr vánočního období liturgického roku o neděli Křtu Páně na koncert Ročovského pěveckého sboru, jehož hosty budou dětské sbory „Notičky“ a „Skřivánci“ ze ZUŠ Louny. 12. ledna v 16 h ve Sboru ČČSH Louny. Helena Smolová

Mikulášská v kostele sv. Jana Křtitele Na Prádle

V neděli 8. prosince se zaplnil kostel sv. Jana Křtitele Na Prádle dětmi i jejich rodiči. Všichni se zúčastnili bohoslužby a s napětím očekávali příchod Mikuláše. V kostele nezůstalo ani jedno místočko prázdné. Při bohoslužbě bratra vikáře Židlického vystoupil dětský pěvecký sbor Prázata, který zazpíval osm nejznámějších českých koled. Po poslední písni začaly všechny děti volat Mikuláše, který v doprovodu anděla a čerta nemohl stojícím davem u dveří kostela projít. Než však Mikuláš začal rozdávat dárky dětem, povolal k sobě komorní sbor Resonanci a společně s andělem a čertem si zazpívali méně známé české koledy. Děti byly udiveny, jak si anděl s čertem rozumějí, klidně si vedle sebe propěvují a oslavují narození Ježíška. A potom konečně došlo i na dárky. Rozzářené oči dětí byly odměnou pro všechny členy náboženské obce, kteří Mikulášskou připravovali. Bohoslužby se také zúčastnil Mgr. Jiří Krátký z Českého velvyslanectví v Římě, který přišel pozdravit Resonanci a vyfotografovat se s Mikulášem i jeho pomocníky. Zároveň pro Resonanci přivezl pozvání na adventní zpívání ve Florencii v bazilice Santa Maria Maggiore 21. 12. a v kostele San Stefano v Bezzecce 22. 12. A to byl opravdu ten nejkrásnější Mikulášský dárek.

Mgr. M. Pospíšilová

Koncerty u sv. Mikuláše

- 6. 1. - 17 hodin
Bach, Händel, Purcell, Brahms
M. Pšenička - varhany,
Z. Šedivý - trubka,
J. Šedivý - trubka
- 7. 1. - 17 hodin
Beethoven, Mozart, Corelli
J. Popelka - varhany,
V. Frank - housle
- 8. 1. - 17 hodin
Telemann, Bach, Mozart, Händel
F. Šťastný - varhany, cembalo,
V. Vlna - hoboj
- 9. 1. - 17 hodin
Bach, Händel, Dvořák, Mendelssohn-Bartholdy
J. Kalfus - varhany,
Y. Škvárová - mezzosoprán
(solistka Opery Národního divadla)
- 10. 1. - 17 hodin
Bach, Dvořák, Händel, Gershwin
Od Baroka k Jazzu
Prague Brass Ensemble
& J. Kalfus - varhany
(trubky, lesní roh, tenorový trombón, basový trombón)
- 12. 1. - 17 hodin
Bach, Händel, Purcell, Brahms
M. Pšenička - varhany,
Z. Šedivý - trubka,
J. Šedivý - trubka

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

SLOVO SE STALO TĚLEM

Následující slova, převedená do přesmyček, najdete v J 1,10-18. Až se vám je podaří vyřešit, vypište si z nich písmenka do tajenky udaná v závorce.

- NOJÉM (1)
- COET (3)
- TĚID (1)
- KÁNOZ (5)
- OLSOV (3)
- DIRATON (3)
- OTĚL (4)
- ZATNOP (3)
- SÍTVEĐCV (5)
- LÍSVANT (6)
- VÝŘTEBAP (5)
- SOLTIM (5)
- TYVAD (2)
- RÁČUN (1)

(Řešení z minulého čísla: Krutý Herodes.)

Jana Krajčířiková

Srdečně zveme na slavnostní bohoslužbu při příležitosti zrodu

Církve československé husitské.

Tradiční bohoslužba se bude konat v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze

11. ledna 2014 v 15 hodin.

Bohoslužbu bude sloužit biskupský sbor v čele s patriarchou Tomášem Buttou, kázat bude plzeňský biskup Filip Štojd. V rámci bohoslužeb vyslouží pražský biskup David Tonzar se spolusvětiteli svátost jáhenského a kněžského svěcení.

Z EKUMENY

BLÍŽÍ SE TÝDEN MODLITEB ZA JEDNOTU KŘEŠŤANŮ

Ve dnech 18. - 25. ledna se křesťané na severní polokouli tradičně spojí v modlitbě za dar jednoty. Mottem letošního Týdne modliteb, pro nějž připravili texty kanadští křesťané, bude věta apoštola Pavla: Je snad Kristus rozdělen? (1K 1,13).

Z předmluvy programu Týdne modliteb, který vydala Česká biskupská konference a Ekumenická rada církví

Začátek nového roku si téměř samozřejmě spojujeme s dvěma modlitebními týdny, Aliančním týdnem modliteb a Týdnem modliteb za jednotu křesťanů. Jejich smyslem je formovat vstup do nového roku tak, abychom společně věděli, jaký imperativ se dnes vztahuje na nás, vyznavače Kristovy. K tématu jednoty křesťanů a ekumenismu mluví celá řada autorů, jeden z nich, anglický autor Kim Fabricius připomíná, že „Ecumenism, is not an ecclesial suggestion, it is dominical command“. Jinými slovy, ekumenismus - to není naše volba, to je příkaz, který nám dává Pán. To je první a základní důraz, který si máme společně uvědomovat. Z něho vyplývá, jak se již svým názorem na jednotu s druhými blížíme nebo vzdalujeme zadání Pána Ježíše Krista.

Druhý důraz je pozdější a pochází od apoštola Pavla. Jím Pavel navázal na svého Mistra a do společenství, kterému hrozilo rozpolcení, zaslal provokativní dotaz: Je snad Kristus rozdělen? (1 K 1,13) Všem, kdo jeho slovo četli kdysi a kdo je čtou a promýšlejí dnes, je odpověď jasná: Nikoliv, Kristus rozdělen není! Při takové odpovědi na někdejší apoštolovu otázku si pak i my dnes musíme říci: není-li Kristus rozdělen, jak se srovnat se stále ještě neskončeným dělením jeho lidu? Lze vše uzavřít pouze tím, že vztahy mezi křesťany jsou nyní lepší než v minulosti a před negativy zavřít oči? Važme si toho, že proti minulosti zaznamenáváme posun k lepšímu a chraňme každý pokrok ve vzájemné důvěře. Nicméně, jak chce naše lidství stále kráčet svou cestou, tak často si musíme uvědomovat, že v naplňování Kristova příkazu nejsme a nebudeme u konce. Zvláště v době, když začala éra samostatnosti církvi vůči státu. O to více musíme společně dbát na to, abychom oproštění od závislosti na státním rozpočtu uměli ukazovat, že nás stále pojí to základní – skutečnost, že Kristus je nerozdělen. Jako je jeho celost bytostná, eschatologická a nadčasová, tak má být zakotveno i naše společenství. Ve kterém více než naše lidství, naše sklony a projevy náklonnosti a přízně, je pro nás vědomí, že tvoříme společenství Kristova lidu, jehož síla je v zásadách Božího pořádku a království.

Jako každoročně se budeme scházet v modlitebních ekumenických shromážděních. Ukazujme svým ekumenickým bratřím a sestrám, že jsou pro nás právě takovým přínosem a obohacením jako Kristovo dílo obětí pro každého z nás. Ať vám všem Pán Bůh bohatě žehná a vaše setkání jsou posilou pro každodenní svědectví okolí, jak je Kristova nerozdělenost inspirativní silou proti nejednotě a rozkladu obecně.

Joel Ruml

1. místopředseda ERC

František Radkovský

delegát ČBK pro ekumenu

ŠVÉDSKÁ ARCIBISKUPKA

Evangelická luterská církev ve Švédsku je poprvé vedena ženou. Jmenuje se Antje Jackelén a pochází z Německa. Volilo ji 56 procent z 325 oprávněných voličů. Předtím byla biskupkou v Lundu. „Církev ať je místem, kde společnost může vstoupit do rozhovoru sama se sebou, ekumenicky a mezinábožensky, v dialogu s kulturou, politikou, přírodní vědou a technologií,“ řekla osmapadesátiletá arcibiskupka. I když tak jako předtím 70 procent obyvatel Švédska se oficiálně hlásí k evangelické luterské církvi, obsah křesťanské víry se většinou z nich vytratil.

Po studiu v Bethel, Tubinkách a Uppsale byla Antje Jackelén ordinována roku 1980, v době, kdy ve vestfálské zemské církvi, z níž pochází, bylo pro mladou duchovní obtížné najít farářské místo. Po službě v několika švédských farnostech vyučovala tato promovaná teoložka v letech 2001 až 2003 systematickou teologii na vysoké škole v Chicagu. Souběžně vedla tato matka dvou dcer, která je provdána za švédského faráře, středisko pro náboženství a vědu v Chicagu, než v roce 2007 přišla jako biskupka do Lundu. Nyní sídlí v Uppsale.

Z týdeníku In der Gegenwart přeložil Z.S.

